UKRAINIAN LABOR NEWS
Published weekly under the auspices of
The Winnipeg Trades and Labor Council
cor. Pritchard & McGregor Sts. Winnipeg, Man.
Subscription $2.00 a year.
Telephone: St. John 1465

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"
часопись для робочого люду — виходить раз в тиждень заходом Вінніпеґської Реміснично - Робітничої Ради
Передплата $2.00 на рік.
Редакція за оголошеня не відвічає.

Адреса: UKRAINIAN LABOR NEWS
cor Pritchard & McGregor Sts. Winnipeg, Man.

УКРАЇНСЬКА КОМЕДІЯ В ПАРИЖІ.

(Статя М. Макаренка надіслана з Парижа до "Українських Робітничих Вістий").

Послідний акт української комедії в Парижі саме тепер кінчить ся. Цікавим буде для канадийського і американського загалу знати цілу ґенезу тої комедії. Початок еї зачав ся від часу як правительство Петлюри рішило вислати за кордон, ще в грудни 1918 р. свої місії дипльоматичні, до усіх більших столиць Европи. На фінансоване місій були обильні фонди, кольосальні фонди в банку австро-угорськім у Відни і в державнім банку німецькім в Берліні. Фонди сї представляли разом **понад один міліярд корон** і були депоновані правительствами Австрії і Німеччини ще 1918 р. на кредит **укр. правительства гетьмана Скоропадського** за продукти і на конто продуктів, які Німеччина і Австрія вивозили в той час з України. Після обопільної умови Австрія зложила тоді у віденськім банку на кредит українського правительства 500,000,000 (пятьсот міліонів) корон а німецьке правительство в Берліні зложило на кредит правительства Скоропадського 800,000,000 (вісімсот міліонів) марок. Коли в грудни 1918 р. правительство Скоропадського упало — керму правління українського заняли тогди повстанці з Петлюрою на чолі і зачалась між українськими героями як Сергій Шелухін, Сидоренко, Матюшенко, оба Дідушки, др. Зархій, ґрафом Тишкевичем, Панейком, Севрюком, Ковалевським, Левицьким, Супруном і иньшими **погонь за тими грішми**, за міліономи. Тому то так звану **ривалізацію між Панейком, Сидоренком, Тишкевичем, "сенатором" Шелухіном, Марґоліном,** в Парижі треба собі толкувати **на тлї не яких там прінціпів а чисто** на ґрунті **захопленя наживи, захопленя** тих міліонів в банках Австрії і Німеччини. Тому то повисші ривалї, коли приїхали до Парижа, зачали між собою колотнечу і **особисту борбу** хто має мати доступ до тих міліонів. Савченко, теперішний директор пресового бюра в Парижі, маючи добрий нюх давного російського шлягуна, лестив ся до одних і других, помпуючи від одних і других сотки тисячі франків на свої "проєкти" пресові. Те що приходило з Америки і Канади яко жертви від "заморських братів" для Савченка і его "визволеня" України се була "мєлкая" помощь і мізерна данина во виду крупних фондів які привозив з Відня через Швайцарію Петро Дідушок, Панейко і другі.

Перші засїданя укр. дипльоматичної місії в Парижі се довгі сварки на тему грошей які українські патріоти забрали зі собою з Київа, з Відня, зі Швайцарії, в сумах від 100,000 до 500,000 франків і викручували ся на всї способи, щоби не віддати їх Сидоренкови. Нинї сї патріоти міліонери і "чхають" на Україну, сидять собі в препишних власних вілях Швайцарії, в Берлїні та Відни а жінки їх та метреси чванять ся препишними брилянтами та чудовими сукнями. Проститутки Відня та власники віденських кабаретів залюбки згадують ті золоті часи коли то "українські дипльомати" за одну вечеру платили по 100,000 корон а кельнери діставали по 1000 корон трінґельду

З початком падолиста 1919 р. банки австро-угорський і державний німецький на превелике здивоване розгулявших ся українських дипльоматів віденських і парижських **заперли дальшу виплату фондів.** Упадок правительства Петлюри 17 новембра в Камянци подільськім запечатав дальшу орґію українських діячів. Що тогди роблять наші мученики за рідну справу? Висилають хитрого Василька з Берна до Берліна і сей по довших торгах дістає ще 20 міліонів марок на "місії". Часть захоплених на борзї фондів дістає і ґраф Тишкевич в Парижі але заразом дістає і телеґраму від міністра закордонних справ Левицького, щоби розпустив місію і дібрав собі кількох нових членів. Цілком зрозумілим, що Панейко попадає в лють. "Резиґнує", кличе до себе дра Білика, Томашівського, писара Кульчицького, сина диктатора Петрушевича і давай закладають собі в Парижі "Національну Раду" в якій Панейко фіґурує яко голова а др. Білик з Америки, (за те що обіцяв надути "Народний Комітет" в Нюйорку на 20,000 долярів для нової Національної Ради в Парижі) стає секретарем. Заосмотрений в нові повновласти і міліон франків ґраф Тишкевич орґанізує собі нову місію, так що тепер в Парижі грає комедії дві українські театральні ґрупи. На чолї одної стоїть ґраф Тишкевич, на чолї другої стоїть найбільший комедіянт Панейко. Один дістає рештки фондів з Варшави а Панейко знова їде до Відня і там з диктатором Петрушевичем і послом Сінґалевичем виторгував на дальшу комедію в Парижі два міліони корон. Щоби позбутись людий, які Панейкови ні Петрушевичеви не на руку, усувають з місії п. Лозинського, так що поле до акції цілком чисте. Ґраф Тишкевич, щоби собі заощадити на старість дещо фондів і заплатити собі за страту маєтків в Київщині, які забрали большевики і селяни, відмовляєсь виплачувати по 5000 фр. місячно таким заслуженим крикунам як сенатор Сергій Шелухін, Кушнірам, Ісаєвичам, Зархіям, Галіпам і т. д. а держить ціпко фонди у своїм кармані а виплачує лише Савченкови для особистого афішованя і реклями по 20,000 франків місячно.

Що Панейко робить лучші інтереси від ґрафа на українській політиці видко з того, що взяв собі до своєї "Національної Ради" славного російського шпіґуна п. Маркстуна, з яким ходить тепер разом до Денікінського амбасадора Маклакова та Сазанова, від яких дістають оба знамениті грошеві пособія на конто будучої **федерації Панейкової України з Росією.**

Решта делеґатів чекає тепер в Парижі анґажованя залежно від того хто дасть більше. Сенатор Шелухін власне тепер стоїть перед дїлемою. Чи їхати на Україну чи вступати в Сазанову службу, так як робив се за часів царського режіму і ставши знова судовим прокуратором вішати українських революціонерів. Розвязане сеї дїлеми залежати ме від висоти пенсії, яка для Шелухіна була все рішаючим прінціпом так за часів царя Миколи як і за часів "Ради" і Петлюри, коли то він вкручував ся на ріжні теплі посади.

Другі знова думають закладати свої "союзи" та висилати в Америку делеґатів своїх, бо курс доляра американського стоїть тепер дуже високо. Иньші чекають нових повновластий від нових правительств, яких тепер на Україні щось аж десять. Отже жаден з делеґатів надії не тратить тимбільше що кождий в кармані по 50,000 франків найменьше. Їхати на Україну та працювати між народом якось страшно тай неоплатно, тимбільше що валюта російська майже нич не вартує. Отсе парафраза послїдного акту довгої комедії, в якій виступало в Парижі понад 30 українських акторів і грали еї понад 10 місяців.

Актором був майже кождий з них бо український народ ні український пролетар не був тут репрезентований. Звати ґрафа Тишкевича, або царського сенатора Шелухіна або такого півголовка як Панейко народними репрезентантами булоби образою цілого українського народа. Колективно парижські комедіянти не грали своїх роль суцільно лише кождий грав свою ролю з'осібна після вимог фамілійних інтересів тих ґруп, які вони заступали, як приміром Панейко ґрупу фамілії Петрушевича і Сінґалевича, Шумицький ґрупу фамілійну Петлюри, Ісаєвич ґрупу проф. Грушевського, Кушнір фамілію Шелухіна, сенатор Шелухін ґрупу укр. чиновників, ну а ґраф Тишкевич ґрупу великих польських землевласників на Україні а попри се польських католиків гр. кат. обряду з ґрупи ґрафа Шептицького та других ґрафів з укр. земель, др. Зархій ґрупу Жидів-капіталістів і т. д. і т. д. — **90% укр. народу се селяни-хлібороби і пролетарі** і вони не мали **ні одного представника свого в Парижі** — тому то й місії в Парижі не мож назвати инакше лише **самозванчою авантурою** — а ще влучнїйше чистою комедією.

М. Макаренко.

ВІД РЕДАКЦІЇ: — Статю М. Макаренка містимо дослівно так, як вона була нам надіслана. Всї підчеркненя пороблені самим автором статі як також слова в знаках наведеня подав сам автор. Від себе ми нічого не змінювали ані не додавали.

Статя була вислана з Парижа, як сьвідчить почтова печатка, дня 30 січня с. р.

УКР. САМОЗВАНЧІ "ДЕЛЕҐАТИ" В ПАРИЖІ УТВОРИЛИ ЯВНИЙ ПРОДЕНІКІНСЬКИЙ КОМІТЕТ.

ПРОГОЛОШАЮТЬ, ЩО ХОЧУТЬ ЗЛУКИ УКРАЇНИ З ЦАРСЬКОЮ РОСІЄЮ, КОТРА НЕ ІСТНУЄ.

До "комітету" належать разом з Панейком і Біликом також льокаї бувшого гетьмана Скоропадського.

Наша редакція отримала сими днями інтересний "комунікат" з Парижа, котрий містимо тут в цілости, аби показати читачам, як укр. самозванчі "делеґати" в Парижі били поклони перед всїми сильними і несильними сьвіта сего, благали в них признаня їх "власти" та оружної помочі проти укр. працюючих мас, обіцюючи за се золоті гори, і нарешті явно опинили ся в обіймах Денікіна і йому подібних, котрих прогнав рос. працюючий нарід і котрі не представляють тепер жадного значіня. "Комунікат" сей, котрий говорить сам за себе, звучить так:

"УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ КОМІТЕТ" В ПАРИЖІ.

Париж, 19 січня 1920.

Заснований в другій половині грудня 1919 р. "Український Національний Комітет" в Парижі розіслав до делеґацій держав в Парижі отсе повідомлене:

"Париж, 19 грудня 1919.

"Політична кріза, яку тепер переходить Україна, викликала за кордоном народжене нового орґану української ідеї (!): Українського національного комітету. Його утворене є льогічним наслідком отсих фактів: по перше теперішна Українська Делеґація — після виходу з неї делеґатів галицьких і деяких з російської України — перестала представляти (а перше хиба представляла?) правдиві почуваня (!) і змаганя української нації; по друге, Директорія і її уряд, нарушивши прінціп цілости української території з одного боку і злучивши ся з російськими большевиками з другого, втратила політичне і моральне право (а хиба перед тим його мала?) бути вважаною за українську національну власть. Заки утворить ся новий уряд Східної України (щоб не прийшлось вам і повмирати чекаючи його) і правильне закордонне представництво, Український Національний Комітет уважає себе покликаним (ким?) бути тимчасово представником і оборонцем (!) національних інтересів України перед міжнародним політичним сьвітом.

"Своїм віроісповіданем Український Національний Комітет уважає повне (!) воскресене (!) України в етноґрафічних границях, **зединеної з сильною Росією** (з Росією царських ґенералів і дідичів та инших народних гнобителїв, котрих прогнав від себе рос. нарід) під формою федерації.

"Програма Українського Національного Комітету буде оголошена в найблизшім часї і таксамо поклик до земляків.

"Ґенеральний Секретаріят Українського Національного Комітету під дирекцією п. д-ра Кирила Білика, знаходить ся в Парижі (тут подана адреса).

(Підписано:)

Білик, ґенеральний секретар".

***

Парижський орґан російських ґруп, **які підпирають Денікіна** "La Cause Commune" ("Общее Дело") містить в своїм французькім виданю, ч. 78 з 10 січня 1920, отсе повідомлене:

"В ПАРИЖІ ЗАСНУВАВ СЯ УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ КОМІТЕТ".

"Наслїдком переходу галицьких відділів до армії Денікіна і з приводу большевицьких тенденцій уряду Петлюри, Галичани і деякі Українці-Росіяни, які належали до Української Делеґації в Парижі, покинули ту Делеґацію. Разом з представниками українських партій, **які стоять за з'єднанєм з Росією** (денікінською тепер неістнуючою), заложили вони 19 грудня 1919 Український Національний Комітет, **якого програмою є з'єднанє з Росією** (царських ґенералів і поміщиків) на основах федералізму.

"У всїх справах треба звертатись до ґен. секретара д-ра Білика, 5—bis rue Henri Martin, Paris.

***

В склад "Українського Національного Комітету" в Парижі входять: Державний Секретар закордонних справ Західної Области Української Народної Републики д-р Василь Панейко зі своїми урядовцями: професором д-ром Степаном Томашівським, Антоном Петрушевичем і Олександром Кульчицьким, делеґат Українського Національного Комітету в Злучених Державах д-р Кирило Білик, **бувший особистий секр. гетьмана Скоропадського** Маркотун, бувший товариш міністра внутрішних справ **в гетьманськім кабінеті** Микола Могилянський.

Президентом Комітету є д-р Панейко, ґенеральним секретарем д-р Білик.

Д-р Панейко зі своїми урядовцями представляють Галичину; д-р Білик, який уродив ся на Волині, звідки виїхав до Америки як кільканайцятилїтний хлопець, виступає як представник американських Українців і як представник Придніпрянців; Маркотун, Вишнеський і Могилянський **обмосковлені ренеґати українського роду,** виступають в ролї "представників" українських партій, які стоять за з'єднанєм з Росією."

ГРУШЕВСЬКИЙ ПРОТИ ПЕТЛЮРІВЦІВ.

Від того часу як розлетїлось "правительство" Петлюри а сам отаман Симон дав драла на сталу "гостину" до Пілсудського у Варшаві і тим самим "офіціяльне" представництво петлюро-петрушевичівської України заграницею перестало істнувати, від тоді почали появляти ся заграницею ріжні самозванчі "комітети", зложені часом лише з 2 або 3 "народних провідників" без народа, і від імени сих "комітетів" починають говорити ніким не уповажнені людці як від "імени українського народа". В Парижі повстало вже, як нам відомо, два такі комітети. Про один з них напрямку явно царофільського є подано на иншім місци сего числа "У. Р. В." Другий повставший недавно "комітет" складаєть ся з "лївійших" від Панейка та бувших гетьманських льокайчуків людий і носить шумну назву "Комітет незалежної України". Цїлий сей комітет зложений лише з трох осіб: Грушевського, Лозинського і Ісаєвича. Недавно ми дістали від того "комітету" відозву "До народів цивілізованого сьвіта", в котрій "протестуєть ся" проти прилученє східної Галичини до Польщі а також говорить ся дещо на адресу бувшого "українського уряду" Петлюри.

Іменно читаємо там слїдуюче:

"Щоб своє насильство над українським народом усанкціонувати не тільки рішенем Мирової Конференції, але також згодою самого українського народу, Польща вимусила (?!) на Варшавській місії уряду Української Републики, (хиба згода сеї місії — згода укр. народу?) який наслїдком воєнних невдач мусїв (?!) шукати польської помочі (чому якраз польської?), декларацію з 2 грудня 1919, якою згадана місія **зрікла ся прав Української Републики до Східної Галичини.**

Заявляємо, що **ніякий український уряд не має права зрікати ся якоїнебудь части українських земель** без посередньої свобідно виявленої згоди місцевого українського населеня і затвердженя українських установчих зборів, зложених з вільно вибраних представників усїх українських земель. Всяке зреченє, яке не відповідає сим умовам, український нарід уважає **неправним і для себе необовязуючим** і справців потягне в свій час до відповідальности".

І так маємо перед очима факт, що один з найсильнїйших стовпів Петлюріяди, Грушевський, виступив проти "українського уряду" Петлюри за його зречене ся на користь Польщі східної Галичини і заявляє, що се зреченє ся український нарід уважає неправним і для себе необовязуючим. Маємо факт, що проти злочинних і зрадничих вчинків "українського уряду" Петлюри виступають — очевидно дуже несьміло — навіть колишні найбільші сторонники того "уряду": Грушевський, Лозинський, Ісаєвич, котрі уважають тепер рішеня бувшого свого уряду неправними.

В Анґлії плянують на червень с. р. нову експедицію до полудневого бігуна. Щоби передістати ся лекше крізь гори та ледяні пустарі думають забрати з собою більшу скількість літаків.

ПОГЛЯНЬТЕ НА НАШУ ВИСТАВУ ПРЕМІЙ
НА 856 MAIN STREET.
УЖИВАЙТЕ
ROYAL CROWN SOAP
щадіть купони і жадайте лїсти премій в РУСЬКІЙ КНИГАРНІ, під ч. 850 MAIN ST., WINNIPEG, MAN.
The ROYAL CROWN SOAPS Ltd.
654 MAIN ST.
PREMIUM DEPT.

"БОРОТЬБА"

(Віденська кореспонденція до "Укр. Щод. Вістий").

У Відні 1-го січня 1920 почала виходити "Боротьба", щотижнева "часопись робучого люду України". Підтитул змушує нас уважнїйше віднести ся до сеї ґазетки. Видає її В. Пиріг, Trubelg. 4/10. Сю-ж адресу мала українська соціялдемократична часопись "Праця", котру вів також редакційний комітет, але котру видавав і за котру відповідав укр. с. д. посол віденського парляменту С. Вітик. Можна думати, що се споріднені літературно-політичні підприємства. Вже відсутність робітничого гасла "Пролетарі усїх країн, єднайте ся" є знаменним для обох орґанів. Але від 1 листопада 1918 р., коли вийшло 15 ч., здаєть ся, останнє число "Праці", зайшла значна зміна в настроях і поглядах українського робітництва. Під впливом дурисьвітної міщанської отруї української преси, частина укр. робітництва, що перебувала по сей бік революційного фронту, забула своє пролетарське гасло і замінила його націоналїстичним, протиробітничим кличем: "Українці всїх країн, єднайте ся".

Ми уважно переглянули перші два числа "Боротьби", стараючи ся відчитати, разом з ким і проти кого веде боротьбу сей "часопис робочого люду України".

Перше вражінє, найзагальнїйше, найміцнїйше: се — орґан Петлюри. Його гаслом може бути лише: "Петлюрівці всїх країн, єднайтесь".

Від 15-го листопада 1919 р. камінецьподільська петлюрівсько-петрушевичівська Україна, котра на жаль досї все ще перед цілим принаймні буржуазно-державним сьвітом заступає цїлу Україну, втїкла зовсїм з України і розбігла ся нїби то в ріжних напрямах — Петлюра з недобитками отаманської старшини на Захід до Варшави, Петрушевич з маленькою жмінкою галицького українського й наємно-німецького офіцирства до Одеси. Чи вони забули при тім, що всї дороги в антантськім таборі ведуть до Парижа, чи по старій своїй звичці й дійсно думали, що треба шукати запомоги проти пролетарсько соціялїстичної революції в усїх протиреволюційних центрах, се їх внутрішна тайна. Назовні вони остро виступають проти себе. І в сім петрушевичівський "Український Прапор", що виходить 2 рази на тиждень у Відні, нічим не лишаєть ся в довгу у петлюрівського віденського тижневика "Волї" і у "Боротьби".

Мало розвинений галицький промисл та ще й польсько-шляхотське пановане не давали змоги галицькому українському робітникові зрозуміти й присвоїти пролетарського гасла про єдність революційного фронту. І тут львівський "Вперед" іде поруч з "Волею" й петлюрівською "Боротьбою", разом борючи ся проти азіятсько - татарсько - московських кличів диктатури пролетаріяту і комунїзму.

Ся "Боротьба" Пирога-Вітика-Петлюри не має нічого спільного з "Боротьбою", орґаном укр. соц. дем. партії, що виходила від лютого 1915 до половини 1916 року в Женеві і під гаслом "пролетарі всїх країн, єднайте ся", змагала ся перетворити державні й національні війни в соціяльну боротьбу, за здійснене ідеалу міжнародного пролетаріяту. Не має нічого спільного вона і з "Боротьбою", орґаном лївих українських соціял-революціонерів, так званих "боротьбістів", котрі домагають ся принятя їх до Третого Інтернаціоналу, бо вони поділяють гасла його й борять ся за українську соц. радянську републику. Але де-не-де і в сїй пирогівській "Боротьбі" проступає, що вона не вважає найкращим ідеалом "Українську Народню Републику", петлюрівсько - петрушевичівського дуумвірата, що вона навіть і уряду головного отамана Петлюри не вважає за наймудрійший. Може, що то инші руки пишуть відповідні рядки, инші голови й серця мають сї критичні думки й пролетарсько-українські почутя. Побажаємо їм як найскорше перестати бороти ся за Петлюру, проти робучого люду України і або покинути "Боротьбу", або викинути з неї петлюрівців та йти в дусї й напрямі инших згаданих українських орґанів, котрі теж звали ся "Боротьбою", але бороли ся за побіду пролетарсько-селянської революції.

ВОРОХОБНЯ В КАМІНЦІ.

В віденськім "Укр. Прапорі" з 23 січня с. р. читаємо:

"Польські часописи пишуть: "З Камінця подають, що по причині ворожого становища українського населеня, заряджено ряд арештовань. Арештованих відіслано до Домбя і Ланцута.

В повіті тепер спокій. Ворохобню здавлено досить скоро. В однім селї населенє вирізало цілий військовий відділ, який вислано до стягненя контрибуції. Карна експедиція вже відійшла".

Ляхів, запросив на Україну Петлюра, забуваючи, що просить не до своєї хати. І вони почали поводити ся справді як гості, тільки по їх понятю: реквірують, грабують, мордують. Аж не стало терпцю мужикови. Він запротестував й — з під польського штика полила ся кров. Не галицького "сепаратиста", — а наддніпрянська кров".

Річна продукція мяса в Злучених Державах.

Після річного звіту Інституту Американських Різників, 500 різничих компаній у Злучених Державах розпродали в 1919 році мяса за суму приблизно 5.000,000.000 долярів.